

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 476/2021
09.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Агенција за вештачење и консалтинг АА предузетник ..., ког заступа пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против туженог Република Србија, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, Београд, ког заступа Државни правобранилац, ради дуга, вредност предмета спора 2.000,00 динара, решавајући сукоб надлежности између Привредног суда у Крагујевцу и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 09.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Први основни суд у Београду стварно је надлежан за поступање у овој правној ствари.

Образложење

Први основни суд у Београду се својим решењем П 12938/2019 од 20.06.2019. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари. Предмет је уступио Привредном суду у Крагујевцу као стварно и месно надлежном.

Против наведеног решења тужени је изјавио жалбу, која је решењем Вишег суда у Београду одбачена као недозвољена.

Привредни суд у Крагујевцу изазвао је сукоб надлежности. У предлогу за решавање сукоба надлежности наведено је да се стручне активности вештака не могу сматрати привредном делатношћу и да нема места заснивању надлежности привредног суда у овом спору.

Решавајући настали сукоб надлежности сходно одредби члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је у овој правној ствари стварно надлежан за одлучивање Први основни суд у Београду.

Предметни спор инициран је тужбом Агенције за вештачење и консалтинг АА ПР, поднетом против Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, ради дуга. Дуг се односи на трошкове и награду за вештачење, који тужиоцу нису исплаћени у поступку пред Основним судом у Крагујевцу П1 643/16.

Надлежност привредног суда, у складу са одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, постоји у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних

лица у обављању делатности привредних субјеката, као и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Тужилац, без обзира што је организован у форми предузетника, не представља привредни субјект у смислу одредаба Закона о уређењу судова и Закона о привредним друштвима. Наведено из разлога што је делатност вештака уређена Законом о судским вештацима и подразумева пружање стручне помоћи судовима и другим државним органима. Како је у питању специфична делатност, за коју се захтева испуњење законом предвиђених услова, то спор између тужиоца као вештака, за награду и накнаду за обављено вештачење у предмету у поступку пред судом, и суда као правног лица, не потпада под надлежност привредног суда.

У складу са наведеним, за поступање у тој врсти спора стварно је надлежан основни суд у складу са одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из наведених разлога Врховни касациони суд одлучио је као у изреци, применом одредбе члана 22. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић